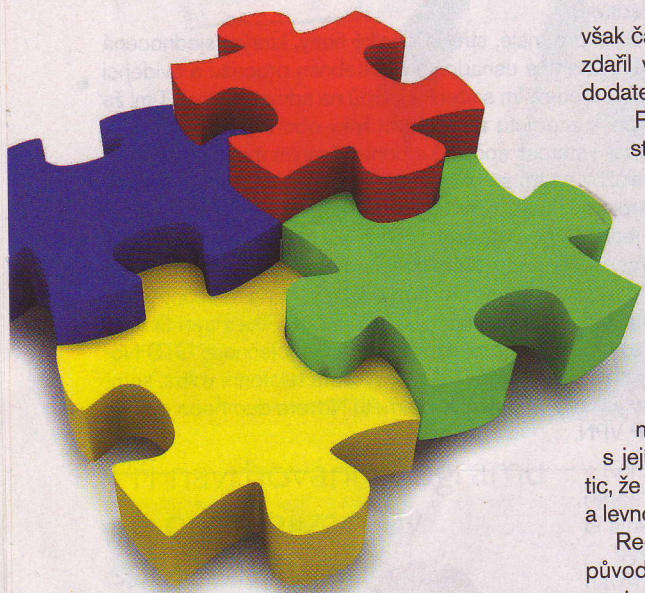

Prolínání integračních nástrojů a aplikací

Způsobí současná celosvětová krize přechod od klasických integračních nástrojů k aplikacím obsahujícím integrační funkčnost?

Doba velkých integrací, zdá se, pomínula. Firmy hledají, kde by mohly ušetřit, a jedním z možných směrů je pokusit se integrovat své aplikace nikoliv pomocí klasických mohlutných všeobíhajících integračních nástrojů či sad, ale využít pro totéž kompaktnější nástroje nebo tyto funkce přímo zabudovat do svých aplikací pro jejich snazší propojení. To vše při zachování potřebného rozsahu integračních funkcí, tedy směrování zpráv, monitorování, implementace a řízení podnikových procesů aj. Zvláště v dnešní nelehké době mohou být taková „odlehčená“ řešení atraktivní alternativou – a o tom pojednává následující článek.

Upozornění: Tento článek si neklade za cíl detailně zkoumat a popsat všechny dostupné nástroje, naším cílem je pouze uvést čtenáře do problematiky a poskytnout náměty k zamyšlení.

Krátká exkurze do historie

90. léta minulého století byla charakteristická tím, že velké i menší firmy se masivně zbavovaly systémů pokrývajících dílčí agendy spojené s provozem a nahrazovaly je metodou „vyhod a vyměň“ novými, univerzálními nástroji typu SAP. Nevýhodou těchto násilných inovací

však často bylo, že se zamýšlený přechod nezdařil vůbec nebo za cenu mnohem vyšších dodatečných nákladů.

Praxe ukázala, že není nutné vyměňovat stávající aplikace, ale že plně postačí jejich vzájemné propojení. Na trhu již delší dobu existovaly integrační nástroje, a tak stačilo sáhnout po některém z nich a integraci provést. Různé softwarové společnosti zavěřily příležitost a uvedly na trh nové integrační sady. Mnohé tyto aktivity se vezly na vlně internetové bubliny, ale v roce 2001 a v následných letech se ukázalo, též v souvislosti s jejím prasknutím a znehodnocením investic, že ani integrace aplikací není jednoduchou a levnou záležitostí.

Recese nicméně přinesla důležitý impulz: původně malé, specializované nástroje byly postupně skupovány velkými firmami jako IBM, které je začaly začleňovat do svých vlastních produktů a nabízet jako stále větší integrační balíky (suites). Namátkou uvedme například WebSphere MQ (původně MQ Series) právě od IBM. I tento přístup k integraci ovšem může být kontraproduktivní. Zákazníci se jednak mohou ztrácet v tom, co vlastně z celé sady potřebují, jednak musí u těchto sad provádět vlastně dvojí integraci – nejprve nainstalovat a propojit jednotlivé prvky integrační sady a pak teprve integrovat své vlastní aplikace. Že je k tomu potřeba armáda konzultantů, kteří celý proces prodraží, je nasnadě.

Současnost a nové trendy

Zhruba před pěti lety se začaly objevovat principiálně nové integrační nástroje. Na rozdíl od generačně starších jsou tyto nástroje koncipovány tak, aby byly co možná nejkompaktnější a přitom pokrývaly všechny aspekty integrace, tedy datové propojení aplikací, podporu podnikových procesů, jejich řízení a monitorování a tvorbu nových aplikací nad stávajícími (kompozitní aplikace neboli též portály). Tyto integrační nástroje se vyznačují jednoduchou instalací a konfigurací. Jako příklad integrační platformy tohoto typu uvedme Ensemble firmy InterSystems.

Tyto nástroje se daří velmi dobře nasazovat i ve středních a menších podnicích, které by si jinak integraci nemohly dovolit a musely by jít cestou ad hoc vývoje konektorů mezi jednotlivými aplikacemi.

Kudy dál v krizi?

Na rozdíl od dotnetové bubliny je současná krize, zdá se, hlubší a dotkne se více firem. Opět bude potřeba přehodnotit priority. Nicméně v zájmu přežití a přípravy na budoucnost je nutno též investovat. S omezenými zdroji ve srovnání s minulými lety to bude obtížnější než dříve, ale přesto nutné.

Domnívám se, že již dříve známé a používané technologie a obchodní principy jako SOA (Service Oriented Architecture) či Software as a Service budou použity jiným způsobem, než jak byly původně vytvořeny.

SOA je převážně chápána jako architektura umožňující aplikacím komunikovat standardními prostředky mezi sebou, dnes převážně pomocí webových služeb. Ale v podstatě se jedná z hlediska integrace aplikací převážně o výměnu dat či v menším rozsahu o volání prvků podnikových procesů. Co chybí, je monitorování aktivit, identifikování a vyhodnocování nestandardních situací a orchestrace aplikací na vyšší úrovni než datové koordinaci. Tohle vše ale obsahují integrační nástroje.

Firmy si mohou klást otázky typu »Je opravdu nutné, abychom si kromě aplikací (a to i nových, napsaných pomocí SOA přístupu) pořizovali ještě další – integrační – nástroj?« Tady se otevírají příležitosti pro aplikace, které již samy v sobě obsahují integrační prvky. Proč si něco kupovat separátně, když to může v určité míře být přímo součástí produktu?

To skýtá příležitost softwarovým firmám, aby se poohlédly po technologických platformách, které takovéto vlastnosti nabízejí. Opět lze příkladem uvést platformu Ensemble, která obsahuje jak aplikační, tak databázový server v jednom celku. Vlastní aplikace je pak v případě použití Ensemble jakoby zapouzdřena do integrační obálky. Výhody jsou zřejmé, aplikace a integrační nástroj sdílí stejnou technologii, stejný diskový a paměťový prostor.

Koneckonců i SAP, jako klasický představitel celopodnikových řešení, do svého produktového portfolia před časem začlenil integrační technologickou platformu NetWeaver úzce spojenou se svým hlavním produktem. ■

Daniel Kutáč

Senior Sales Engineer, InterSystems